

PROGRAMUL EDUCAȚIE ȘI OCUPARE 2021-2027

Prioritate: P01 „Modernizarea instituțiilor pieței muncii“

ESO4.2 „Modernizarea instituțiilor și a serviciilor pieței muncii pentru ca acestea să evalueze și să anticipeze necesitățile în materie de competențe, să asigure o asistență promptă și personalizată și să sprijine corelarea cererii și a ofertei, tranzițiile și mobilitatea pe piața muncii (FSE+)“

Apel PEO/58/PEO-P1/OP4/ESO4.2/PEO-A7

Titlu proiect: PRO DIALOG SOCIAL, Cod SMIS: 308683

Politici privind accesul persoanelor cu dizabilități la locurile de munca.

Reglementarea în ce privește politicile de ocupare pentru persoanele cu dizabilități nu este deloc simplă, deoarece trebuie să răspundă unor dificultăți obiective și să găsească linia de echilibru între mai multe aspecte:

- Evaluarea dizabilității și a impactului acesteia asupra capacității de muncă,
- Erori de includere sau excludere,
- Eterogenitatea grupului țintă,
- Integrarea pe piața muncii poate fi dificilă sau aproape imposibilă pentru anumite grupuri .

În principiu, orice persoană cu dizabilități care dorește să lucreze poate fi integrată pe piața deschisă sau în unități protejate, însă în anumite cazuri este nevoie de mai multe resurse decât poate o societate să aloce.

De asemenea, nu toate persoanele cu dizabilități, mai ales cele cu forme severe, doresc să se integreze pe piața muncii, iar politicile de ocupare, mai ales când introduc condiționarea plății prestațiilor sau accesul la anumite servicii de găsirea unui loc de muncă, trebuie să țină seama de toate aceste aspecte.

În contextul ratei scăzute de ocupare pentru persoanele cu dizabilități și ținând cont de limitările intrinseci ale unor astfel de politici, este necesară o analiză a acestor politici de ocupare în România.

Toate strategiile guvernamentale privind ocuparea în general sau privind protecția grupurilor vulnerabile au plasat integrarea în muncă a persoanelor cu dizabilități printre priorități.

Principalul factor care influențează ocuparea persoanelor cu dizabilități este educația.

Cu cât nivelul de educație este mai scăzut, cu atât șansele să își găsească un loc de muncă sunt mai mici. Aceeași situație este valabilă și pentru restul populației, dar în cazul persoanelor cu dizabilități este mult mai accentuat. Peste 90% din cei care au o dizabilitate și au terminat maximum 10 clase, nu au un loc de muncă. Pentru cei cu studii superioare, acest procent scade la 40%. Din păcate, chiar sistemul educațional din România creează dezavantaje majore pentru persoanele cu dizabilități, iar fără remedierea problemelor la acest nivel incipient este mult mai greu de făcut ceva mai târziu în viață. Incidența neșcolarizării este de șapte ori mai mare la persoanele cu dizabilități față de populația generală. Abandonul timpuriu este de două ori mai mare în cazul persoanelor cu dizabilități.

Grupul cel mai dezavantajat din punct de vedere al accesului la educație este format din persoane cu dizabilități fizice, somatice sau vizuale grave, dobândite din naștere și care locuiesc în mediul rural. Acestea sunt cele mai expuse riscului de a nu merge niciodată la școală.

Accesul persoanelor cu dizabilități în învățământul obișnuit, deși reglementat prin lege, este dificil, lovindu-se în multe cazuri de refuzul directorilor sau profesorilor de a primi copilul cu dizabilități în școală.

Pe de altă parte, calitatea educației în învățământul segregat sau în învățământul la domiciliu este percepută ca fiind mai slabă. Așadar, educația integrată a persoanelor cu handicap, deși adoptată de autorități la nivel principal, mai are un drum lung până să se regăsească și în practică.